

relsen om frihedsberøvelsens opretholdelse, må således i almindelighed antages også at kunne medvirke ved den senere afgørelse af spørgsmålet om udvisning m.v., medmindre frihedsberøvelsens opretholdelse i en konkret situation måtte være begrundet på en sådan måde, at der som følge heraf foreligger omstændigheder, som er egnede til at rejse tvivl om dommerens fuldstændige upartiskhed i relation til den senere prøvelse af udvisningsafgørelsen m.v., jf. retsplejelovens § 61.

Efter forslaget til stk. 1, nr. 3, træffer retten afgørelse i sager, hvor en udlænding, som ikke tidligere har haft opholdstilladelse som flygtning, og som er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, søger om asyl, jf. § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2. Retten skal først tage stilling til, om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, som § 8, stk. 1 og 2, henviser til. Finder retten, at udlændingen ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, skal retten efter § 32 a samtidig træffe afgørelse om, hvorvidt § 31 er til hinder for udsendelse. Er udlændingen ikke omfattet af udlændingelovens § 7, og er § 31 ikke til hinder for udsendelse, skal retten give afslag på ansøgningen om opholdstilladelse. Samtidig skal retten fastsætte udrejsefristen til straks, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 h, stk. 3. Byrettens afgørelse herom anses som udgangspunkt for indbragt for landsretten, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 i.

Finder retten, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, medfører § 10, stk. 1, nr. 1, at udlændingen ikke kan gives opholdstilladelse. Også i denne situation skal retten derfor efter udlændingelovens § 32 a træffe afgørelse om, hvorvidt § 31 er til hinder for udsendelse. Finder retten, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, får udlændingen tålt ophold, dvs. en afgørelse om, at udlændingen gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, at udlændingen derfor pålægges at udrejse straks, men at tvangsmæssig udsendelse ikke kan ske til et land, hvor udlændingen er i risiko for overgreb, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land, jf. § 31.

Efter forslaget til stk. 1, nr. 4, træffer retten afgørelse om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2. Når en udlænding med opholdstilladelse bliver udvist, bortfalder opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, og udlændingen meddeles indrejseforbud for bestandig, jf. § 32, stk. 4. Når udlændingen hidtil har haft flygtningestatus, skal der i den forbindelse tages stilling til, om udlændingen kan udsendes. Finder retten, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse, skal

retten fastsætte udrejsefristen til straks, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 h, stk. 3. Byrettens afgørelse herom anses som udgangspunkt for indbragt for landsretten, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 i.

Finder retten, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, får udlændingen tålt ophold.

Spørgsmål om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller udsendelse, jf. § 31, vil typisk foreligge til afgørelse samtidig med prøvelsen af spørgsmålet om farevurdering, udvisning og frihedsberøvelse, enten fordi den udviste udlænding hidtil har haft opholdstilladelse som flygtning, eller fordi udlændingen søger asyl i forbindelse med udvisningen. Det er retten, som efter en konkret vurdering i den enkelte sag beslutter, hvordan domstolsbehandlingen mest hensigtsmæssigt tilrettelægges.

De foreslåede bestemmelser i kapitel 7 b vil også finde anvendelse, hvis spørgsmålet om asyl eller udsendelse særskilt skal behandles ved domstolene, f.eks. fordi udlændingen måtte frafalde domstolsprøvelse af selve udvisningsafgørelsen. Søger udlændingen først asyl, efter at domstolene har prøvet spørgsmålet om farevurdering og udvisning, skal domstolene også træffe afgørelse i sagen efter reglerne i kapitel 7 b.

Tilsvarende gælder, hvis udlændingen søger om genoptagelse af sin asylsag eller af en afgørelse om udsendelse, afgjort af domstolene. I disse sager må retten indledningsvis tage stilling til, om anmodningen om genoptagelse giver anledning til at tillægge sagen opsættende virkning med henvisning til udrejsefristen. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, bør retten ikke give anmodningen om genoptagelse opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. herved udlændingelovens § 33, stk. 7.

Endvidere finder de foreslåede bestemmelser i kapitel 7 b anvendelse, hvis en udlænding, som udvises efter udlændingelovens § 25, nr. 1, tidligere af asylmyndighederne har fået afslag på asyl eller på, at § 31 er til hinder for udsendelse, og udlændingen på ny søger asyl eller påberåber sig, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, jf. lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

De foreslåede bestemmelser i stk. 1, nr. 3 og 4, indebærer således, at domstolene fremover i alle sager, der indbringes for domstolene, om udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, vil skulle tage stilling til asylretlige spørgsmål og således i disse tilfælde bliver asylmyndighed i stedet for Udlændingetjenesten og Flygtningeævnets.

Retten vil i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens